KLIMATY św. ANNY

Nr **880** / 11 stycznia 2026 ISSN 2080-0010

ŚWIĘTO CHRZTU PAŃSKIEGO

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE
Iz 42, 1-4. 6-7

Czytanie z Księgi proroka Izajasza

To mówi Pan:

«Oto mój Sługa, którego podtrzymuję, Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawiłem, że Duch mój na Nim spoczął; On przyniesie narodom Prawo. Nie będzie wołał ni podnosił głosu, nie da słyszeć krzyku swego na dworze. Nie złamie trzciny nadłamanej, nie zgasi ledwo tlejącego się knotka. On rzeczywiście przyniesie Prawo. Nie zniechęci się ani nie załamie, aż utrwali Prawo na ziemi, a Jego pouczenia wyczekują wyspy.

Ja, Pan, powołałem Cię słusznie, ująłem Cię za rękę i ukształtowałem, ustanowiłem Cię przymierzem dla ludzi, światłością dla narodów, abyś otworzył oczy niewidomym, ażebyś z zamknięcia wypuścił jeńców, z więzienia tych, co mieszkają w ciemności».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY
Ps 29 (28), 1b-2. 3ac-4. 3b i 9b-10
(R.: por. 11b)

Pan ześle pokój swojemu ludowi.

Oddajcie Panu, synowie Boży, *
oddajcie Panu chwałę i sławcie Jego potęgę.
Oddajcie Panu chwałę Jego imienia, *
na świętym dziedzińcu uwielbiajcie Pana.

Ponad wodami głos Pański, *
Pan ponad wód bezmiarem!
Głos Pana potężny, *
głos Pana pełen dostojeństwa.

Zagrzmiał Bóg majestatu: *
a w Jego świątyni wszyscy mówią: «Chwała!»
Pan zasiadł nad potopem, *
Pan jako Król zasiada na wieki.

DRUGIE CZYTANIE
Dz 10, 34-38

Czytanie z Dziejów Apostolskich

Gdy Piotr przybył do domu setnika Korneliusza w Cezarei, przemówił w dłuższym wywodzie: «Przekonuję się, że Bóg naprawdę nie ma względu na osoby. Ale w każdym narodzie miły jest Mu ten, kto się Go boi i postępuje sprawiedliwie. Posłał swe słowo synom Izraela, zwiastując im pokój przez Jezusa Chrystusa. On to jest Panem wszystkich. Wiecie, co się działo w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan. Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego, że Bóg był z Nim, przeszedł On, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła».

Oto słowo Boże.

AKLAMACJA
Por. Mk 9, 7

Otwarło się niebo i zabrzmiał głos Ojca:
«To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie».

EWANGELIA
Mt 3, 13-17

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza

Jezus przyszedł z Galilei nad Jordan do Jana, żeby przyjąć od niego chrzest. Lecz Jan powstrzymywał Go, mówiąc: «To ja potrzebuję chrztu od Ciebie, a Ty przychodzisz do mnie?» Jezus mu odpowiedział: «Ustąp teraz, bo tak godzi się nam wypełnić wszystko, co sprawiedliwe». Wtedy Mu ustąpił.

A gdy Jezus został ochrzczony, natychmiast wyszedł z wody. A oto otworzyły się nad Nim niebiosa i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębica i przychodzącego nad Niego. A oto głos z nieba mówił: «Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie».

Oto słowo Pańskie.

Intencja Kół Żywego Różańca

11.01 - 08.02.2026

Módlmy się
w Nowym Roku
o pokój
i Boże błogosławieństwo
dla naszych rodzin.

W Klimatach:

Anafory cz. 4 2
Nil desperandum. 2
Fenomen Guadalupe (2) 3

KOMENTARZ

Dzisiejsza liturgia słowa skupia się na zstąpieniu Ducha Świętego na Jezusa, a w czytaniu z proroka Izajasza na Mesjasza: „Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawiłem, że Duch mój na Nim spoczął" (Iz 42,1); „Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą" (Dz 10,38); „A oto otworzyły się nad Nim niebiosa i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębica i przychodzącego nad Niego" (Mt 3,16). Dlaczego to motyw zstąpienia Ducha Świętego jest kluczowy w Niedzielę Chrztu Pańskiego, a nie motyw chrztu czy wody? Otóż Mesjasz znaczy „namaszczony", a obrzęd namaszczenia oznaczał obdarowanie Duchem Bożym. To obdarowanie w przypadku Jezusa ma wymiar szczególny i zostaje ukazane przez widzialny znak, znak gołębicy unoszącej się nad Jego głową. To po tym Jan Chrzciciel rozpoznaje Mesjasza. Chrystus (Mesjasz) działa zawsze z Duchem i w Duchu Świętym, Duchem Miłości, i po tym też można rozpoznać Jego mesjańskość: „ustanowiłem Cię przymierzem dla ludzi, światłością dla narodów, abyś otworzył oczy niewidomym, ażebyś z zamknięcia wypuścił jeńców, z więzienia tych, co mieszkają w ciemności" (Iz 42,6-7). Po tym też można poznać ludzi Chrystusa, czyli chrześcijan. Każdy z nas został napełniony Duchem Świętym we chrzcie. Niech On sprawia, że będzie w nas można rozpoznać chrześcijan.

ks. Maciej Raczyński-Rożek

ANAFORY CZ. 4

Cechą charakterystyczną liturgii chrześcijańskiej po Soborze Nicejskim było wyodrębnianie poszczególnych rytów liturgicznych zależnie od głównych ośrodków ich powstawania. Ks. Henryk Paprocki zauważa w "Wieczerzy mistycznej", że głównymi dominatorami oddziałującymi dookoła na chrześcijańskie modły stały się Konstantynopol (na wschodzie) i Rzym (na zachodzie). Jednakże rodzina wschodnia jest znacznie bardziej urozmaicona i dziś poznamy nieco więcej jej "przedstawicieli" wśród rytów, tradycji i anafor liturgicznych.

Zasadniczo uczeni są w dużej mierze zgodni, że wschodnie liturgie należy dzielić na trzy typy regionalne, których rozróżnienie tkwi głównie w układzie modlitw anafory. Różnice te widać w liturgiach aleksandryjskiej, antiocheńskiej i wschodniosyryjskiej. Co ciekawe, wykraczają one poza geografię. Ks. Paprocki przytacza przykład, w którym liturgię antiocheńską obserwuje się także w IV wieku u Greków, Gruzinów, Słowian, Rumunów, Węgrów, Albańczyków, Ormian, a także u Koptów i Etiopczyków.

Anafory aleksandryjskie z kolei swoją budową przypominają nieco te z zachodu (znane nam też dziś), bowiem zawierały wezwanie "Pan z Wami" w dialogu z ludem. Dwukrotnie też wzywano Ducha Świętego (epikleza). Z tego kręgu wywodzi się najstarsza anafora "po Hipolicie", której znalazca, A. A. Dmitrijewski odnalazł ją w jednym z klasztorów na Atosie w końcu XIX wieku. Autorem tej anafory jest Serapion z Thmuis, który najprawdopodobniej znał osobiście św. Antoniego Pustelnika oraz św. Atanazego, który "przetransportował" ze wschodu na zachód cenobityzm, czyli ruch pustelniczy, który stał się podwaliną pod zachodnie życie zakonne, zwłaszcza zakon benedyktynów.

W środowisku egipskim funkcjonuje bardzo silna tradycja dotycząca początków tej wspólnoty za przyczyną św. Marka Ewangelisty. Nie dziwi więc fakt, że anafora jego imienia również znajduje się w depozycie Kościoła aleksandryjskiego. Występuje w różnych wersjach, z różnych okresów historycznych. Dzięki anaforom Serapiona i Marka uwidacznia się dwutorowość rozwoju liturgii w Egipcie, w tradycji greckiej i koptyjskiej. Grecka uległa "bizantynizacji", natomiast koptyjska zachowała się w niemal nienaruszonym stanie po dziś dzień.

Egipt oddziaływał też mocno na kształt liturgii w Etiopii. Razem z wpływami syryjskimi i bizantyńskimi, okraszonymi silnymi związkami z judaizmem i barwną kulturą afrykańską powstała ciekawa liturgia, o której jednak wiemy niewiele, gdyż mnóstwo starych zapisów zanikło u schyłku średniowiecza. Niemniej dziś funkcjonuje tam kilka anafor, np. anafora Jakuba z Sarug, nieposiadająca słów ustanowienia, niektóre zaś do przemienienia darów wzywają nie Ducha, lecz Logos.

Liturgią tradycji antiocheńskiej i syryjskiej zajmiemy się w dalszej kolejności.

Michał Borek

NIL DESPERANDUM

Gdy pierwszy raz zobaczyłem ten skromny budynek, wtopiony w wąską uliczkę włoskiego miasteczka, nie spodziewałem się, że to miejsce zostanie we mnie na lata. Kaplica wieczystej adoracji była niewielka, prosta, niemal niepozorna. Jednak to, co znajdowało się nad drzwiami, zatrzymało mnie jak niewidzialna dłoń. Dwa łacińskie słowa, nic więcej: „Nil desperandum". Wszedłem do środka i poczułem, że coś we mnie mięknie, jakby ktoś uchylił okno w duszy i wpuścił tam trochę świeżego powietrza.

Te słowa znaczą po prostu **„nigdy nie rozpaczaj".** Można je wypowiedzieć jako radę, a nawet nakaz. Dla wielu jednak mogą brzmieć jak obietnica. Tego dnia stały się dla mnie czymś więcej, bo wisiały nad wejściem do kaplicy, w której od lat ktoś trwał w cichej modlitwie. W środku panował półmrok, pachniało kadzidłem i starym drewnem. Kilka osób klęczało nieruchomo, jakby czas zatrzymał się w tym jednym miejscu. Usiadłem w ostatniej ławce i przez długą chwilę nie potrafiłem nic powiedzieć. Nie chciałem rozpaczać. Słowa znad drzwi brzmiały mi w głowie prostym rytmem, który koił bardziej niż jakiekolwiek kazanie.

Pewnie każdy z nas zna miejsca, które stapiają w jedno przestrzeń, czas i modlitwę. Takie miejsca nie robią wrażenia rozmachem. Czasem nawet trudno je znaleźć na mapie. Jednak kiedy już do nich trafiamy, czujemy coś, czego nie da się udawać. Coś, co sprawia, że człowiek choćby na chwilę staje się bardziej uważny na to, co święte. Ta włoska kaplica okazała się właśnie takim miejscem. Zamknąłem oczy i miałem wrażenie, że każdy mój trud, każda obawa i każdy ciężar znajduje tu miękkie lądowanie. Nie znika, ale przestaje ciążyć tak mocno.

Nil desperandum. Powtarzałem to zdanie przez całą drogę powrotną. Uliczka, która prowadziła w dół, otwierała się na mały plac. Ludzie siedzieli przy stolikach, popijali kawę, rozmawiali półgłosem. Włosi potrafią żyć bez pośpiechu, nawet gdy robią to nieświadomie. A ja, przechodząc obok nich, czułem jakby ktoś dał mi do ręki klucz, którym odtąd mogę otwierać drzwi do własnego spokoju wewnętrznego.

Wracam do tego zdania często, zwłaszcza kiedy życie daje w kość. W takich chwilach przypomina mi się wąska uliczka, ciepło murów i światło świec odbijające się w białej monstrancji. Widzę jak klękam w ostatniej ławce i powoli uczę się oddychać. Nil desperandum. Nie rozpaczaj. Nie poddawaj się. Nawet jeśli twój dzień wydaje się przeciwnikiem, którego nie da się pokonać.

Są miejsca, które człowiek odwiedza tylko raz, lecz nosi je w sobie na zawsze. Ta kaplica stała się dla mnie właśnie taką latarnią. Nie jest to wspomnienie wielkiego cudu, lecz cichego dotknięcia, które przyszło niespodziewanie i zostało na zawsze. Czasem wystarczy jeden moment, jedno spojrzenie i stary łaciński stary napis, jedno westchnienie w ciemnej ławce, aby w środku pojawił się promień, który nie gaśnie. Może właśnie po to istnieją takie miejsca. Mają przypominać nam, że nawet jeśli nadchodzi noc, nie musimy w niej tonąć.

Nil desperandum. Wciąż słyszę te słowa i za każdym razem brzmią tak, jakby ktoś szeptał mi je do ucha. Nigdy nie rozpaczaj. Nadzieja jest drogą, którą zawsze można wybrać, nawet gdy człowiek musi iść po ciemku.

ks. Mateusz Szerszeń CSMA

Artykuł ukazał się na portalu kjb24.pl dnia 7 stycznia 2026 r.

FENOMEN GUADALUPE (2)

Oryginalny obraz Matki Bożej z Guadalupe, uwieczniony na tilmie św. Juana Diego. Fotografia wykonana w roku 1994.

Obraz Matki Bożej z Guadalupe jest tak niesamowity dlatego, że każdy, bez względu na przynależność kulturową, może z łatwością odczytać jego przekaz.

Obraz Matki Bożej z Guadalupe łączy dwie różne symboliki: europejską i środkowoamerykańską. Liczne badania obrazu wykazały, że jest on doskonale czytelny zarówno dla Hiszpanów, jak i dla Indian, z ich własnej perspektywy historyczno-społecznej. Niewielu Indian w połowie XVI w. znało alfabet łaciński, którym posługiwali się hiszpańscy najeźdźcy. Ludy Ameryki Środkowej posługiwały się pismem piktograficznym, a w ich kulturze komunikowanie się bóstwa z człowiekiem dokonywało się za pomocą bogatej symboliki ikonograficznej. „Dla Azteków − uważa ks. Guerrero − było czymś oczywistym, że bóstwo, istota z nieba, chcąc nawiązać kontakt z człowiekiem, posługuje się obrazem”

Również w wierze katolickiej na przestrzeni wieków utrwaliło się wiele symboli. Dlatego Matka Boża dostosowała swoją formę przekazu do odbiorców, pozostawiając i Hiszpanom, i Indianom swoje przesłanie w postaci tej samej ikony. Warto przyjrzeć się symbolice autoportretu Maryi.

Symbolika indiańska:

• **Twarzy Maryi nie zakrywa maska** − kobieta nie jest boginią.

• **Złożone ręce:** znak oddawania czci komuś większemu.

• **Niebieski płaszcz:** symbol władzy.

• **Czarna wstążka w pasie:** symbol dziewictwa.

• **Promienie prześwitujące zza pleców Maryi:** kobieta jest posłana przez kogoś ważniejszego, Boga-słońce.

• **Płaszcz nieba osłania ziemię i jej roślinność:** niebo jest życzliwe ziemi.

• **„Kwiat słońca”:** symbol nowego życia.

• **„Kwiaty serca”:** nie są już potrzebne ofiary z ludzi. Wystarczy ofiara serc Niewiasty i Jej Syna.

• **Ugięte kolano:** niewiasta chwali Boga tańcem.

• **Kwiaty mają korzenie w niebie:** prawdziwym domem mieszkańców ziemi jest niebo.

• **Stoi na księżycu:** bóstwa – słońce, księżyc i gwiazdy są zdetronizowane.

• **Anioł u stóp Maryi w kolorze nefrytu:** Indianie dostąpili zaszczytu dziecięctwa Bożego.

• **Liść „kwiatu naszego ciała”:** Niewiasta jest człowiekiem.

• Imię Matki Bożej z Guadalupe oznacza w języku nahuatl: **„Ta, która depcze węża”** (Indianie nie muszą już składać krwawych ofiar swoim bożkom, bo one nie mają już więcej nad nimi władzy. Jezus Chrystus, Syn Maryi jest nowym słońcem, władcą całego świata).

Symbolika hiszpańska:

• **Oczy Maryi zwrócone do wewnątrz:** symbol kontemplacji.

• **Uśmiech Niewiasty:** radość ze zjednoczenia z Bogiem.

• **Broszka:** symbol świętości Maryi chronionej przed profanacją.

• **Złożone ręce:** symbol Jej wstawiennictwa u Syna.

• **Ośmioramienne gwiazdy na Jej płaszczu:** symbol łask wypraszanych światu przez orędownictwo Maryi.

• **Pozostałe gwiazdy na płaszczu:** symbol królewskiej władzy w niebie.

• **Wstążka wiązana w talii przez młode niezamężne kobiety:** symbol dziewictwa Maryi.

• **Kolor czerwieni i błękitu szat Maryi:** znak dziewictwa i macierzyństwa.

• **Pozłacany skraj płaszcza:** symbol godności królewskiej Maryi.

• **Różowa tunika:** symbol miłości i męczeństwa.

• **Leśne kwiaty:** symbol raju.

• **Mandorla:** znak świętości Maryi, podkreślonej dodatkowo przez obecność promieni.

• **Chmury**: znak doskonałego zjednoczenia z Bogiem.

• **Postawa stojąca Maryi z ugiętym kolanem:** znak gotowości niesienia pomocy człowiekowi.

• **Nawiązanie do Ap 12,1:** Maryja z obrazu to Niewiasta obleczona w słońce z księżycem pod Jej stopami.

• **Usługujący anioł:** znak wywyższenia Maryi na Królową Nieba.

Przesłanie Maryi zawarte w tym cudownym wizerunku, skierowane do obu narodów, posiadające bogactwo treści wyrażonych za pomocą głębokiej symboliki religijnej, wydało wspaniałe efekty w życiu narodu meksykańskiego, umocniło misje franciszkańskie i przyczyniło się do przyjęcia chrztu przez 8 milionów Indian.

Dlatego Matka Boża z Guadalupe w 1979 r. została przez Jana Pawła II nazwana patronką ewangelizacji całego świata, a w 1999 r. − Gwiazdą pierwszej i nowej ewangelizacji. Maryja bowiem jako pierwsza wskazała franciszkańskim misjonarzom drogę ewangelizacji poprzez inkulturację. Misjonarze zrozumieli lepiej, iż nie należy rugować i usuwać rytów i symboli ludowych, lecz należy je interpretować w świetle Ewangelii, dokonując umiejętnej sztuki inkulturacji. Obyczaje ludowe bowiem i uczucia ludu mogą także prowadzić do poznania prawdziwego Boga. Ewangelia wówczas nie będzie czymś obcym, pochodzącym z zewnątrz, lecz może stać się czymś bliskim i własnym, poprzez wpisanie jej w kulturę narodu. To zjawisko inkulturacji można dostrzec i dziś w sprawowaniu liturgii, w której obok tradycyjnych strojów indiańskich, użycia kadzidła, Meksykanie swe uczucia religijne względem Matki Bożej wyrażają także przez śpiew, tańce indiańskie z muzyką, dekoracje świątyni, obrazów i figur, a nawet mnóstwo różnorodnych kwiatów.

Zarówno Hiszpanie, jak i Indianie odnaleźli w Maryi swoją Matkę, a w Jezusie – ich Zbawiciela. W ten oto sposób Matka Boża z Guadalupe pokonała i ciągle pokonuje w dzisiejszym Meksyku i na całym świecie bariery kulturowe, stając się Matką każdego z nas i docierając z przesłaniem Dobrej Nowiny daleko poza pierwotny obszar wpływu religii chrześcijańskiej.

Ewelina Szcześniak

Artykuł ukazał się w dwumiesięczniku „Któż jak Bóg” (2/2011) oraz 12 grudnia 2025 r. na portalu kjb24.pl.

ŚWIĘTO CHRZTU PAŃSKIEGO - 11 stycznia 2026 r.

1. Dziś, w Święto Chrztu Pańskiego kończymy liturgiczny okres Bożego Narodzenia. Tradycyjnie zachowujemy wystrój świąteczny i śpiewamy kolędy do Święta Ofiarowania Pańskiego – Matki Bożej Gromnicznej, które przypada 2 lutego.
2. Spotkanie członków Kół Żywego Różańca odbędzie się o godz. 16.00. w Kanonii.
3. Serdecznie zapraszamy do wysłuchania koncertu zatytułowanego „Wieczór pieśni bożonarodzeniowej", który będzie miał miejsce w naszej świątyni w niedzielę, po Mszy o godz. 18.00. Wykonawcami będą: Dziewczęcy Chór Strumieni - Szkoły Podstawowej i Liceum Stowarzyszenia Sternik, Chór Żeński Cum Jubilo Parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Józefowie, których dyrygentem jest Karolina Mika oraz Olga Ucieklak grająca na harfie. Zespoły zaprezentują piękne zabytki europejskiej kultury muzycznej oraz kompozycje bożonarodzeniowe Praetoriusa, Monteverdiego, Moryty, Sawy, Brittena, Willcocksa oraz Ruttera.
4. Msza św. w intencji członków Bractwa Adoracyjnego zostanie odprawiona w najbliższy czwartek, 15 stycznia o godz. 18.00.
5. Bractwo Krwi Chrystusa wraz z zespołem Wojowników Maryi serdecznie zaprasza na wieczór uwielbienia w czwartek, 15 stycznia o godz. 21.00.
6. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w styczniu w intencji „O Boże Miłosierdzie i pokój dla całego świata". Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30, w niedzielę o godz. 14.00. (Dziś Różaniec odmawiamy o godz. 16.00).
7. Zapraszamy na kurs dla narzeczonych „Radość i Nadzieja", który w naszej parafii rozpocznie się 21 lutego 2026 roku. Zachęcamy do wcześniejszego zapisywania się, ponieważ ze względu na warsztatowy charakter kursu zajęcia odbywają się w małej grupie uczestników. Szczegółowe informacje dotyczące kursu znajdują się na stronie internetowej parafii w zakładce sakramenty.
8. "Galeria "Dzwonnica" zaprasza w styczniu i lutym na prezentację prac pani Ewy Gawrychowskiej pt. „Portret kredką malowany".
9. Na tacę przeznaczoną na misje zebraliśmy 8600,- PLN. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne Bóg zapłać.
10. Kontynuujemy wizytę duszpasterską w naszej parafii. W tym tygodniu odwiedzimy rodziny mieszkające przy następujących ulicach:

poniedziałek (12 stycznia)

- ul. Syta 133A-177R (numery nieparzyste)

wtorek (13 stycznia)

- ul. Syta 179-181D (numery nieparzyste)
- ul. Syta 78-92K (numery parzyste)

środa (14 stycznia)

- ul. Syta 94-106N (numery parzyste)

czwartek (15 stycznia)

- ul. Syta 108-118D (numery parzyste)

piątek (16 stycznia)

- ul. Syta 122A-178 (numery parzyste)
- ul. Nad Wilanówką

- GODNE UWAGI -

youtube.com/@PRZEmianaPL

PRZEmiana – rozmowy, świadectwa i wiara, która inspiruje

Kanał PRZEmiana to wyjątkowe miejsce w polskiej przestrzeni internetowej, które łączy w sobie treści społeczno-religijne, duchowe refleksje i autentyczne świadectwa wiary. Jego twórczynie – m.in. Anna Pawelec, Anna Koźlik i Zofia Kozerawska – prowadzą wartościowe, pogłębione rozmowy z ludźmi, którzy doświadczyli przemiany w relacji z Bogiem.

Na kanale publikowane są regularnie materiały, które sięgają głębiej niż tylko powierzchowne treści – to rozmowy o nawróceniu, o tym, jak wiara wpływa na codzienne życie, o ludzkich zmaganiach i Bożym miłosierdziu. Gośćmi PRZEmiany są zarówno osoby znane, jak i te, których historie mogą być inspiracją dla każdego widza.

Dzięki przemyślanej i empatycznej formie dialogu kanał nie tylko przekazuje treści religijne, lecz także buduje przestrzeń do refleksji i osobistego wzrostu duchowego. To miejsce, które pokazuje, że rozmowa o wierze może być autentyczna, pełna nadziei i związana z realnym życiem ludzi.

Jeśli szukasz inspirujących historii, rzetelnych rozmów i głębszego spojrzenia na temat wiary, PRZEmiana jest doskonałym kanałem, by zacząć taką podróż.

Ilona Borek

Rzymskokatolicka Parafia św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00 wt.,
czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA - Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: limonka.video@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis